

[Aksel Larsen.]

velorienteret. Hvis Regeringen er af den Opfattelse, at Landbruget staar over for en lige saa alvorlig Krise som Landbrugskrisen i 80'erne, en Krise, der maa kræve lige saa omfattende Omlægninger, ikke alene af Landbruget, men af hele den danske Samfundshusholdning, saa burde man med det snarest tage fat paa at udarbejde en Plan for, hvordan Tingene skal gribes an. Saa burde man ikke nøjes med at komme med en midlertidig Ordning, gældende for 8 Maaneder, hvor man springer over, hvor Gærdet er lavest, i den simple Hensigt at gøre det muligt for Landbrugerne at betale deres Terminsydelser, og anden Hensigt er der jo ikke med de Love, vi har faaet fremsat her — sagt med rene Ord, og det er ogsaa udtrykt gennem Lovenes Bestemmelser.

Ministeren er selv af den Mening, at det er Renteproblemet, der maa løses, man maa naa til konjunkturbestemt Rente eller anden Form for Rentenedsættelse. Det er glædeligt, at Regeringen er kommet til det Resultat; men det vilde være ulige mere glædeligt, hvis man var kommet til det noget før og havde bestræbt sig alvorligt for at gennemføre en Lovgivning, der førte i den Retning. I Stedet for har vi gennem Aarene, men i Særdeleshed siden Sejren ved Landstingsvalget, faaet en Række Love og Foranstaltninger, der ikke tilsigtede noget som helst andet end at skaffe Landbrugerne kontante Penge til at klare Terminerne med. I Stedet for at bekæmpe Renten, i Stedet for at arbejde for Rentenedsættelse og Gældsnedskrivning, konsoliderede man Renten, gav Landbrugerne Tilskud paa flere forskellige Maader, for at de kunde betale deres Renter til Rentekapitalen.

I samme Retning gaar det Lovforslag, der vel kommer til Behandling paa Mandag, og som er fremsat i Dag af Justitsministeren. Man angriber ikke Renten, men man giver Betalingshensstand, og skal man dømme efter dette Lovforslag, maa man jo tro, at Regeringen mener, at det hele trækker sig i Lave igen om nogle Aar, saa Landbrugerne kan betale det, de har faaet Henstand med. Det er en uendelig kortsynet Politik, men det triste ved det er, at Regeringen ikke synes at eje anden.

Naar jeg tænker tilbage paa Efteraaret 1936, husker jeg en Udtalelse af Statsministeren om, at nu har Landbruget faaet nok, nu behøves der ikke foreløbig Kriseforanstaltninger til Støtte for Landbruget. Det er ikke mere end godt et halvt Aar siden, og nu synes Regeringen i meget høj Grad at have skiftet Sind. Ja, men det

er uforsvarligt at arbejde paa saa kort Sigt og med saa lidt Overblik. Det er uforsvarligt, hver Gang den yderste Nød er der, eller hver Gang det store Landbrug tilstrækkelig haandfast fremsætter sine Krav, saa at gribe til en midlertidig Ordning, hvorved man blot lægger Byrder paa Forbrugerne og saa haaber paa, at det trækker sig vel nok i Lave igen i Løbet af nogle Maaneder eller et Par Aar! Det er uforsvarligt, fordi det giver Usikkerhed i hele Landets økonomiske Liv. Det er uforsvarligt, fordi det skaber Utryghed i Befolkningen! Det er uforsvarligt, fordi det i allerhøjeste Grad maa svække den arbejdende Befolkningens Tillid til Regeringen og Statsmagten! Og Følgerne heraf kan blive meget alvorlige — hvis man skulde have glemmt, hvordan det gik i Tyskland, vil jeg blot lige erindre derom.

Der findes i Forslaget til Lov om en Smørordning en Bestemmelse om Laan af 3 Mill. Kr. til Opførelse af Kølehuse. Jeg forstaar ikke, hvorfor det faktiske Forhold skal tilsløres. Naar man laaner 3 Mill. Kr. ud paa det Vilkaar, at der kun skal betales 2 pCt. aarlig i Rente, og at Laanet skal afdrages med 1 pCt. aarlig, saaledes at det vil være 100 Aar om at blive tilbagebetalt, synes jeg, man lige saa godt kan sige rent ud: Vi ønsker at give et Tilskud paa 3 Mill. Kr. til dette Formaal. Rigsdagen ved jo, at i Løbet af 1 Aar eller 2 eller 3 kommer der en Lov om, at de Penge skal ikke tilbagebetales. Hvorfor skal det staa her, at det er et Laan, naar det ikke er Meningen?

Der er ikke sammen med disse Lovforslag forelagt noget Forslag om Dækning af de Beløb, der udkræves. Ministeren begrundede dette med, at man ikke rigtig ved, hvor store Beløb der vil blive Brug for, og selv om man vidste det, vidste man alligevel ikke, hvor man skulde tage Pengene; derfor vil man have Anstand og til Efteraaret vil man spekulere over, dels hvor store Penge der skal bruges, dels hvor man skal hente dem fra. Jeg skal for saa vidt ikke protestere mod dette, men jeg kan ikke undlade at erindre om, at ved andre Lejligheder har man et helt andet Syn. Hvis f. Eks. vi Kommunistere foreslaar en Lov, der vil medføre Udgifter til Igangsættelse af Arbejder eller til Vinterhjælp til arbejdsløse eller lignende, kommer man fra Regeringens, fra Finansministerens og fra Regeringspartierne Ordføreres Side straks og siger: Hvor skal Pengene komme fra? Hvorfor har Kommunisterne ikke med det samme foreslaaet Dækning?

Det ærede Medlem Hr. Rager er ikke